

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

УЧАСНИКИ 2-ГО ЗИМОВОГО ПОВЕРНУЛИСЯ ДОДОМУ

2001 року у видавництві "Діофор" вийшла книжка Романа Ковалю "Рейд у вічність". У ній вперше було опубліковано біографії козаків і старшин Армії УНР, яких більшовики розстріляли в м. Базарі Волинської губернії (всього 360 біографій). Були серед них і уродженці Таращі й Таращанини.

Виступаючи 15 березня 2013 р. у Таращанській гімназії "Ерудит", Роман Коваль нагадав про досі не вшанованих славних синів Таращанини – учасників Другого зимового походу Степана Щербак, Василя Лубяного, Костя Андрієвського, розстріляних нещадним ворогом 22 листопада 1921 р. в містечку Базарі. Письменник закликав ушанувати також генерала-хорунжого Армії УНР Володимира Сікевича, який народився в Таращі. В залі була присутня Надія Ямкова, голова Таращанської РО ВО "Свобода". Саме вона зі своїми товаришами й вирішила вшанувати забутих героїв. І ось 17 вересня 2014 р. у Таращі відкрито пам'ятний знак на честь генерала-хорунжого Армії УНР Володимира Сікевича і таращанців – учасників Другого зимового походу 1921 року. Зібралось майже дві сотні учнів гімназії "Ерудит" та студентів ПТУ. Багато було й дорослих. Вела меморіальний мі-

тинг Надія Ямкова. Право відкрити пам'ятник вона надала племінниці козака Костя Андрієвського Зінаїді Григорович-Момотенко та учням Назарію Товстенку й Ірині Чалій. На урочистостях був присутній і син Зінаїди Костянтин, якого вона назвала на честь свого дядька. На мітингу промовляли вчитель історії гімназії "Ерудит" Олександр Климанський, голова Таращанської районної ради свободівця Ярослав Тромса та депутат Київради від ВО "Свобода" Руслан Андрійко. Заступник голови Таращанської районної ради Лариса Скаба, організатор торішньої зустрічі з письменником Романом Ковалем і кобзарем Тарасом Силенком, звернула увагу на те, що п'ятеро учнів, учасників тієї пам'ятної для гімназії безневної зустрічі, воюють тепер в АТО.

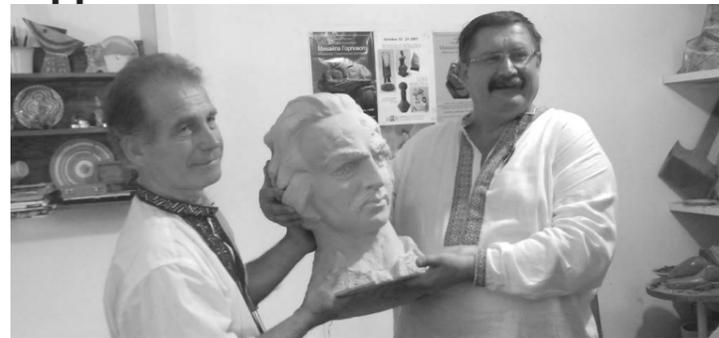
Роман Коваль звернувся від імені Історичного клубу "Холодний Яр" і Таращанської районної організації ВО "Свобода" до міського голови Валентина Велієва з пропозицією перейменувати вулицю Котовського, який підписав смертний вирок козакам-таращанцям, на ім'я таращанського козака Степана Щербак, який гідно прийняв смерть. Це саме він тоді, у Базарі, вийшов наперед і кинув у лице червоним катом: "Я, козак б-ї

Стрільцевої січової дивізії, від себе й козаків, яких знаю, кажу вам: ми знаємо, що нас чекає, але ми не боїмося смерті і до вас служити не підємо. Бийте! Ми на смерть готові!" Оці три десятки слів, які пролунали у волинському містечку Базар 22 листопада 1921 р., і подарували Степанові Щербак безсмертя. Відтоді козак Української повстанської армії Другого зимового походу Щербак став легендою, символом Визвольної боротьби. Роман Коваль запропонував також керівництву гімназії "Ерудит" звернутися до сесії міської ради з проханням надати гімназії ім'я генерала-хорунжого Армії УНР Володимира Сікевича. Обидві пропозиції були одногласно підтримані учнями і громадськістю.

На завершенні урочистостей у бібліотеці гімназії відбулася презентація книжки Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим", в якій представлені уривки спогадів командувача Слов'янської групи Запорозького корпусу Володимира Сікевича про звільнення Донбасу від московських окупантів навесні 1918 року.

Відкриття пам'ятника у м. Таращі Київської обл., 19 вересня 2014 р. Світлина Вікторії Прищупової.

ВІДТВОРЕННЯ ОБРАЗІВ ВЕЛИКИХ

Тепер Михайло Горловий хоче виліпити полковника Петра Болбочана у бронзі. Якщо хтось бажає взяти участь у фінансуванні цього проекту, або допоможе роздобути бронзу, наприклад, із повалених пам'ятників Леніну чи інших діячів комуністичної епохи, то допоможіть. Звертайтеся до редакції "Незборимої нації".

Історичний клуб "Холодний Яр"
На світлинці – Михайло Горловий і Роман Коваль. Село Щербанівка, 17 серпня 2014 р.

Юрій ТИМОШЕНКО

КОЛОМИЯНИН, ДОБРОВОЛЕЦЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

ЛИСТ ДО ПРИКАРПАТЦІВ

Закликаю виборців 88-го округу голосувати за Юрія Тимошенка, члена Історичного клубу "Холодний Яр", представника "Народного фронту".

Юрій Володимирович Тимошенко народився 3 квітня 1961 р. у Ставропольському краї. З раннього дитинства живе в м. Коломиї. Він – краєзнавець, колекціонер раритетів Визвольної боротьби українського народу, організатор перепоховань полеглих героїв та їхніх вшанувань, а ще безпосередня, щира і жертвна людина. Охоче допомагає мені під час роботи над книжками "Гуцули у Визвольній боротьбі" та "Іван Ремболович", надавши цінні фотографії вояків Гуцульської сотні Українських січових стрільців, дивізії "Галичина" та ОУН без всяких умов.

Улітку 2013 року голодував перед Українським домом у Києві, протестуючи проти мовного закону Ківалова-Колесниченка. Минулої зими взяв найактивнішу участь

у боротьбі за нашу свободу у складі 14-ї сотні Самооборони Майдану, а згодом у 8-й Афганській сотні.

У травні 2014 року як доброволець поїхав на Донбас воювати проти сепаратистів і російських окупантів. Перебував на передовій, брав участь у боях під Слов'янськом та Дебальцевим.

Юрко – людяний, хоробрий і вірний товариш. Прикарпатці, які мешкають на 88-му виборчому окрузі, мають шанс вибрати надійного представника своїх інтересів у Верховній Раді України.

Раджу скористатися цим шансом.

З повагою
Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр", член Національної спілки письменників України, лауреат премії ім. Михайла Стельмаха, редактор газети "Незборима нація", член Національної спілки журналістів України

СПАДКОЄМЕЦЬ ГЕРОЇЧНОГО ДУХУ

Переглядаю в Інтернеті відео про знущання московських окупантів над полоненими у Донбасі Юрієм Олексійовичем із Дніпро-дзержинська (прізвище невідоме), і згадав як століття тому гинули незламні холоднорядці.

– Ты за что воевал? – оскандаліло запитують окупанти.

– За Україну. За український Донбас! – із гідністю відповідає Юрій.

– За український Донбас?! – шаленіє окупант. – Донбас ніколи не був і не буде українським. Ваша Україна за Дніпром.

– Скільки тебе лет? Есть дети? – вискальнюється інший.

– 49 років. У мене двоє дітей.

– Так вот. Я сейчас позвоню твоей жене. Ты никогда больше

их не увидишь. Твои же дети будут плевать на твою могилу. За убитых женщин и детей, за сожженный Славянск, за другие города и села, – кричить, ніби це не він, а Юрій Олексійович прийшов на українську землю вбивати і руйнувати.

– Прощайте! Я вас усіх люблю! Я воював за український Донбас! – сказав на прощання поранений і побитий козак.

Так чинили в передсмертну хвилину й холоднорядці.

Юрій Олексійович – нащадок козаків, захисник свого роду і народу. А його діти пишатимуться батьком.

Слава січесьлавським козакам! Смерть російським окупантам!

Олексій ВЕРТІЙ

КОЛИ ЧОЛОВІКИ СТАЮТЬ НА КОЛІНА

Я запитала про це у дорогих моєму серцю чоловіків – бійців Добровольчого українського корпусу "Правий сектор".

– Перед жінкою, коли береш шлюб, – відповів один.

– У церкві, коли молишся Богу, – додав другий.

– Коли цілуєш прапор, – сказав третій.

– А ще – коли ховаєш побратима, або поминаєш його.

Так, як мої друзі сьогодні.

Найбільш мужні чоловіки нашого батальйону стояли на колінах і тамували сльози: вони отримали посилку з того – кращо го – світу, у якому оселився їхній товариш Андрій Юркевич. Той самий Андрій "Гризлі", котрий на палаючому Майдані виніс із-під кулі "беркутів" п'ятьох своїх товаришів. І вижив. І пішов на фронт у батальйон "Айдар", щоб поверну-

тись додому у труні, вкритій знаменом.

А тим часом його побратими з тернопільського клубу фрі-файту "Характерник" збрали йому посилку – купу потрібних на фронті речей. Гостинці запізналися. Бойовий товариш – командир роти 5-го батальйону ДУК ПС Валерій Чоботар-"Гатило" – повернув її, прихавши на похорон Андрійка.

А товариші по клубу не прийняли... Сказали, щоб віз назад, на фронт, бо хлопцям потрібніше.

І от вони стоять на колінах перед цією посилкою, поминають загиблих друзів – Андрія Юркевича, Романа Іляшенка, Ореста Квача.

Хто сказав, що герої не вмирають? Вмирають. Щоб лишитись у наших серцях, допоки вони б'ються.

Алла МЕГЕЛЬ, журналіст ДУК "ПС"

ПАМ'ЯТЬ ПРО ВОЯКІВ АРМІЇ УНР

4 вересня в м. Татарбунари Одеської області та в Одесі Роман Коваль презентував спогади сотника Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим" – про переможні походи запорожців полковника Петра Болбочана на Київ, Полтаву, Харків, Запоріжжя, Мелітополь, форсування Сиваша, визволення Криму від російських окупантів, триумфальну зустріч запорожців у Сімферополі та вигнання російських окупантів з Донбасу навесні 1918 року.

Зустріч пройшла в надзвичайно теплій атмосфері. Співав бандурист Павло Ровенко, промовляти художник Петро Рибін, голова Одеської обласної організації ВО "Свобода" Костянтин Василевський та к. і. н. Сергій Боган, який відзначив значну наукову цінність книжки. Упорядник видання Роман Коваль висловив сподівання, що книжка про перемоги наших дідів і пращів над російськими окупантами навесні 1918 року додасть духу українським воякам. Присутній на зустрічі в Одесі письменник Олекса Різників у своєму дописі про неї зазначив: "Роман Коваль своїми книжками пробуджує козацькі гени, козацьку завзятість і снагу. Від нього шириться аура на всю залу. Сусіда здивовано торкає мій лікоть: "Олексо, ти чуєш його енергетику?" Я це знаю, сам відчуваю, бо енергетика Романова ви-

проміняється з кожної сторінки. Бо ж він пише про нашу боротьбу за свободу. Він є витязем нашої літератури". Організатори презентації – Татарбунарська районна організація (голова Володимир Гаційський), Одеська міська організація (голова Ігор Тимошук) ВО "Свобода" та Історичний клуб "Холодний Яр".

8 вересня у с. Козьовій Сколівського району Львівської області, в лісі ім. Михайла Гаврилка, що діє при Львівському національному університеті ім. Івана Франка, відбулося відкриття світлиці-музею Михайла Гаврилка. Освятив світлицю о. Олексій. В урочистостях узяли участь Роман Коваль, Тарас Силенко, директор школи Оксана Клепуц, заступник голови Сколівської адміністрації Володимир Крушельницький, голова товариства "Бойківщина" Теодор Витвицький, начальник районного управління освіти Любомир Губиш та сільський голова с. Козьової Олег Клепуц. Під час зустрічі зі школярами Роман Коваль представив спогади Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим", а Тарас Силенко виконав пісні про Визвольну боротьбу українського народу в 1917 – 1940-х роках. Школярі щиро й емоційно дякували гостям зі столиці за можливість пізнати історію Визвольної боротьби на Великій Україні у 1917 –

1920-х роках. Організатор свята – директор світлиці-музею Микола Клепуц.

9 вересня у Прикарпатському лісотехнічному коледжі (м. Болехів) за участю Романа Ковалю і Тараса Силенка відбулася презентація спогадів сотника Армії УНР Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим". Захоплива розповідь Романа Ковалю була помережена історичними піснями кобзаря Тараса Силенка. Вони були сповнені то молодецького запалу, то журливого спогадів про втрачених побратимів. Дивовижні звуки бандури пробуджували в душах студентів і викладачів гордість за те, що вони є сучасниками таких митців і нащадками таких героїв. Участь у презентації узяли директор коледжу Юрій Червневий, його заступник Леся Янишівська, голова Болехівської міської організації Союзу українок Лариса Дармохвал.

9 вересня у Долинській гімназії-інтернаті відбулася презентація спогадів сотника Армії УНР Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим" за участю упорядника Романа Ковалю та заслуженого артиста України Тараса Силенка. Участь у зустрічі взяв художник Олег Лаврів, редактор газети "Свіча" Ярослав Савчин та юний мінометник батальйону "Донбас" Сашко Го-

шлик, учасник боїв за Іловайськ. Сашко прочитав свої вірші, звернені до матері. Писав він їх в окопах між боями. Організатори зустрічі – голова Болехівської міської організації Союзу українок Лариса Дармохвал, управління освіти Долинської міської ради та член Болехівської організації Союзу українок Галина Лицур.

14 вересня на Книжковому форумі відбулися презентації Історичного клубу "Холодний Яр" і "Нашого формату". Спочатку в готелі "Жорж", що в центрі Львова, Роман Коваль, Антон Мартинов (директор "Нашого формату") і Тарас Силенко представили книжку Романа Ковалю "Отаман Зелений" (3-тє, розширене видання). Про це видання читач Мирослав Скочиліс сказав: "Це пряма мова... Ніби розповідає воєк Дніпровської повстанської дивізії". На презентації, яка пройшла за аншлагу, виступив поет Іван Драч. Він високо оцінив внесок Романа Ковалю у повернення правди про українсько-російську війну 1917 – 1920-х років. Іван Драч признався, що і його батько був учасником тетіївського повстання проти совладу. Іван Федорович розповів історію своєї юності, коли він, забамбулений комуністичними ідеями, якимось похвалився батькові, що в СССР є такий могутній союзник як Китай. Батько сплюнув: "Та я твоїх китайців щіпом молотив"... Батько мав на увазі, що селяни жорстоко розправлялися з червоними китайськими частинами, які відзначалися особливим звірством. Львівська публіка палкими оваціями зустріла промовців і особливо кобзаря Тараса Силенка, який виконав дві пісні про отамана Зеленого (на слова Бориса Спираренка та Миколи Щербака).

По обіді у приміщенні Львівської ОО Національної спілки письменників України Роман Коваль представив спогади Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим" та інші книжки. Проректор Львівського національного художнього університету Роман Яців розповів про внесок Ковалю в мистецтвознавство, зокрема про його книжку "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею". Промовець наголошував на важливості "документалізації пам'яті", про "націотворчу силу книжок Романа Ковалю", про "стереоскопічний погляд" дослідника та мобілізацію його книжками національних сил на боротьбу за Українську Україну. А голова ЛОО НСПУ Ярослав Камінецький, підсумовуючи зустріч, сказав, що у приміщенні Спілки за час форуму пройшло з півтора десятки різних презентацій, але саме ця, остання, викликала найбільший інтерес і була найзмістовнішою. На прощання Тарас Силенко виконав пісні про Визвольну боротьбу українського народу, відомі й шановані в Галичині.

19 вересня у Трипільській школі-інтернаті I – II ст. відбулася зустріч Романа Ковалю з керівництвом та освітянами Обухівщини. Прологом стала пісня у виконанні Сергія Василюка "Ось тут з Трипілья наш пречистий виток" (слова Михайла Іванченка, муз. Василя Литвина). Про 3-тє, розширене, видання книжки "Отаман Зелений" розповіли Роман Коваль та краснавець Михайло Карасюв. Потім промовляли голова Обухівської районної державної адміністрації Сергій Неділько, голова Обухівської районної ради Костянтин Шушаков та депутат Київської обласної ради Анатолій Шафаренко. За ними Сергій Василюк виконав пісні "Зірвалася куртовина" і "Ніколи не плач" (сл. і муз. Сергія Василюка).

На завершення зустрічі Роман Коваль звернувся до керівництва району з пропозицією демонтувати пам'ятник "на честь" тих, хто палив Трипілья, обстрілював його з гармат та кулеметів, убивав його мешканців. Монумент ще досі стовбичить біля школи-інтернату в Трипільлі. Роман Коваль запропонував ухвалити рішення про демонтаж уже до свята Українського козацтва – Покрови. "13 жовтня виповнюється 95 років від дня загибелі отамана Зеленого (Данила Терпила), – написано у зверненні, – відтак логічно було б демонтувати пам'ятник катам нашого народу в рамках вшанування народного полководця. Просимо також перейменувати центральну вулицю Трипілья на вул. отамана Зеленого". Звернення підтримали редакция газети "Обухівські вісті" (редактор Олена Артюшенко), лідер гурту "Тінь Сонця" Сергій Василюк і, що особливо радісно, керівництво району. А ще Роман Коваль запропонував до 95-річчя із загибелі отамана Зеленого провести в Обухові презентацію книжки про нього, відкрити в Щербанівці на могилі козака-зеленівця Панаса Пустового меморіальну табличку, а також покласти вінки до меморіального комплексу в Щербанівці козакам і старшинам Щербанівської сотні Дніпровської повстанської дивізії, а ще відновити меморіальну дошку в Халепі козакам і старшинам Халеп'янської сотні Дніпровської повстанської дивізії отамана Зеленого. Завершив зустріч Сергій Василюк піснею про отамана Зеленого на слова Миколи Щербака (муз. Тараса Силенка).

Вільна Січ ожила, і козацтво
як мак розцвіло, –
Це Зелений у вічність
веде українське безмір'я!

На світліні світлиці-музею М. Гаврилка в лісі ім. М. Гаврилка. Зліва направо – кобзар Т. Силенко, директор музею М. Клепуц і Р. Коваль. Село Козьова Сколівського р-ну Львівської обл., 8 вересня 2014 р. Світлина Віктора Билини.

"СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ!"

Пам'ятник М. Гаврилку. Болехів Івано-Франківської обл., 7 вересня 2014 р. Світлина Віктора Билини.

7 вересня в м. Болехові Івано-Франківської області зусиллями Історичного клубу "Холодний Яр" та Болехівської міської організації Союзу українок відкрито пам'ятник митцеві-воєні з Полтавщини Михайлові Гаврилку.

Участь у святі взяли онуки Михайла Гаврилка – Ярослав, Орест і Любомир Абрагамовичі з родинами. Професор Орест Абрагамович, зокрема, сказав: "Відкриття пам'ятника тут, де ступала нога Михайла Гаврилка, де він зі зброєю воював проти російських окупантів, як митець творив свою Шевченкіану, є підтвердженням того, що його жертвна боротьба і мученицька смерть не були марними. Це та подія, яка допоможе нам формувати національну свідомість і посилювати бойовий дух українців".

Промовляли й творці пам'ятника Василь Ярич і Орест Скоп, автор книжок про Михайла Гаврилка Роман Коваль (Київ), кобзар Тарас Силенко (Київ), мистецтвознавець Віталій Ханко (Полтава) та Роман Яців (Львів), поет Ігор Калинець (Львів), народні артисти України Богдан Козак і Святослав Максимчук (Львів), голова Івано-Франківської обласної організації Всеукраїнського товариства "Проміт" ім. Тараса Шевченка Степан Волковецький, голова Союзу українок України Ореслава Хомик (Львів), заступник голови Союзу українок України Ростислава Федак (Львів), учениця 8 класу Болехівської школи №2 Вікторія Латик, заступник голови Івано-Франківської ОДА Сергій Адамович, міський го-

лова Болехова Зенон Макота і голова оргкомітету Лариса Дармохвал. Геніально виконував пісні Галицький академічний камерний хор під орудою диригента Василя Яциняка (Львів). Прикрасив своїми піснями свято і хор працівників культури Болехівщини (художній керівник Марія Павлович).

Серед почесних гостей були народні художники України Тадей Риндзак і Михайло Риндзак (Болехів), сільський голова родинного села Михайла Гаврилка Володимир Сухаренко (Полтавщина), скульптори Віктор Курило з Миргорода та Дмитро Бур'ян з Черкаса, голова Івано-Франківської обласної організації Національної спілки письменників України Євген Баран, художній керівник Львівського національного академічного театру опери та балету ім. Соломії Крушельницької Василь Вовчук, поет Василь Олійник (м. Долина), журналісти Людмила Кучеренко (Полтава) та Юрій Тимошук, голова Івано-Франківського відділу СУ Уляна Шведюк, головний лікар курорту "Моршин" Ніна Половинко, голова Дрогобицької філії Історичного клубу "Холодний Яр" Любомир Хамуляк, заступник голови Калузької міської організації ВО "Свобода" Ігор Сметанський, голова Львівської ОО РХП Мирослав Глубіш та багато інших достойних українців. Завершилося світле свято академією "Нам пора для України жити" у Народному домі, під час якого було презентовано монографію Романа Ковалю "Шевченкіана Михайла Гаврилка".

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"

РОЗПОВІДЬ "АЙДАРІВЦЯ" В'ЯЧЕСЛАВА БУЙНОВСЬКОГО

У всій Луганській області такої каски не було ні в кого. Я вполював дикою кабана біля селища Металіст. Ікла прикрутив на каску як роги. Часто в ній фотографувався.

Я не військовий, працював на СТО, на будівництві, приїжджав у Київ на заробітки. Я із Сумської області – місто Кролевець. На Майдані з першого дня. У лютому, коли "Беркут" зайняв Жовтневий палац, ми, 16 осіб, забарикадувалися в підвалі й просиділи в ньому дві доби. Нас вивели два депутати, не пам'ятаю їхні прізвища, і медсестра із КМДА.

"До Майдану" моє життя можна описати одним словом – буденність. Працюй – заробляй, працюй – заробляй. От і все. Але у мене є дочка. Їй 16 років. Усе ж не дарма життя прожив.

14 травня виїхав у зону АТО. Рішення прийняв швидко. Розбудили, сказали: "У "Айдар" їдеш?" – "Іду". – "Тоді збирайся". Людей на Майдані було багато, але не всі хотіли їхати. Хтось боявся. Перший шухер – і половина людей із загону змілася. Приїхали інші. Знову якийсь шухер – і знову розбіглися. Так відсіювалися хлопці, поки не набрався батальйон.

Не всі готові до того, що біля тебе стріляють і танки їздять. На передовій немає таких, які не боялися б. Не божевільні ж. Як казав наш ротний: "Тихо сидимо і очкуємо".

Зараз закликають хлопців, яким по 18 – 19 років. А що вони в житті бачили? Я то хоч пожив. Хоч 40 років, але пожив. Тому й пішов добровольцем.

У нас був особливий штурмовий батальйон. Кістяк – десь 80 осіб. Ми беремо населений пункт, за нами приходять солдати, а ми рушаємо далі.

Щастя – перше місто, яке ми зайняли. За одну ніч взяли. Потім був блокпост біля Металіста. Ми там довго стояли. Відстрілювалися, людей виводили. Але місцеві були страшенно налякані. За їхнім уявленням, ми – "бандери", які всі

їдять, усіх б'ють. Перші два дні після звільнення я не бачив в м. Щастя жодного цивільного на вулицях. Люди ховалися, боялися виходити.

Я – водій на машині із зеніткою. Поки зенітник стріляв, прикривав його. Він відстрілявся, я заскочив у машину, поїхали. У Георгіївці відбулося перше серйозне зіткнення. Між двома позиціями дорого була накатана – 800 метрів туди і назад. В одну сторону проїхалися – відстрілялися, в іншу – відстрілялися. Вся дорога сантиметрів на п'ятнадцять була завалена гільзами. Після Георгіївки було Лутугине. Там загинуло багато наших. Після Лутугиного – Хрящувате. Засідки нам улаштували постійно і скрізь. Ми ніколи не їздили дорогою. Усі пересування – вночі без світла полями. Ось так.

Снайперові немає сенсу вбивати якогось солдата, а ось зенітчика вивести з ладу – інша справа. Постійно перед носом свистіло. Навіть злякати не встигаєш.

Стикалися і з "казаками", і з чеченцями. Чеченці – ідейні. Ми одного такого підбили. З нього все лізе, а він каже: "Все одно вас різати будуть". У них така ідеологія. Вони жорстокі. Якоюсь сідів на кухні, їв. Раптом

чую – виття. Піднімаю голову – летить снаряд. Коли виття чуєш, потрібно до окопу добігти за три секунди. Не встиг. Снаряд від "Граду" впав, мене на півметра від землі підкинуло й опустило. Піднімаю голову – ніби живий. І плазом, плазом до окопчика.

Мені додавала сили дружба. В "Айдарі" були справні друзі. Там інших не залишилося. Несправжні втекли.

Біля тебе бомблять – ти спиш, біля тебе їде колона – танки, машини, гуркіт – ти спиш, а ледве якийсь шурхіт – відразу прокидаєшся. Я спав на землі, на плащ-наметі, в спальнику, на карематі, на матраці, в ліжку. Іноді, коли бомбили, в машину залазив.

Нам вистачило Металіста, Щастя та інших блокпостів, щоб

отримати необхідний бойовий досвід. А найважче було перших дві тижні бігати без зброї із саперною лопаткою й рити окопи. Ми на той момент ще не вважалися батальйоном. Потім нам почали везти зброю. А пізніше вона вже нам і не потрібна була. Ми самі її добували. Багато трофейної було. Нещодавно один танк взяли і два БТРа.

"Айдар" добряче пошарпало. Танками, "Градами". Нам постійно діставалося. Тому що ми йшли попереду. А хто попереду, отримує більше всіх.

2 вересня по нас відкрили вогонь у м. Щастя. Поки я перезаряджався, чую, щось впало поруч. Виявилось граната. Я тільки встиг її трохи відкотити рукою і – ба-бах!.. Який не відкотив, навпіл б розірвало. Мене відразу – на носилки і – в швидку. Але там така машина... ні чорта не заводилася. Її ще півкілометра штовхали.

Спочатку погано спав. Усе боліло. Фантомні болі мучили. То руку відчуваєш, якої немає, то ногу відчуваєш, якої немає. Зараз уже трошки заспокоїлось. Настрій нормальний. Не плачу.

Треба оговтатися. А потім можна буде і будувати плани.

Gazeta.ua

ЯК ДОПОМОГТИ

Про, те, що Славка "зачепило", маму повідомили його товариші. Страшну ж правду Катерині Михайлівні сказала її дочка, Вячеслава сестра.

"До Майдану" Вячеслав жив у 12-ти метрової кімнаті ("всі вигоди на вулиці"). Як тепер туди повертатися!

Єдиний дохід Буйновських – пенсія мами (1000 грн.). Історичний клуб "Холодний Яр" надав допомогу воякові в розмірі 2000 грн., але цього, звичайно, недостатньо. Реквізити для допомоги: картка ПриватБанку 5168 7572 3191 8378. Отримувач Катерина Михайлівна Буйновська (мама).

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Вночі пішов – уночі повернувся... Через чотири місяці. Привезли в дорогій домовині, з почестями. Обабіч дороги з початку села і до хати – живий коридор. Палахотять свічки, падають додолу квіти й сльози... А він лежить і всміхається: "Я ж казав, що приїду до дня народження!"

Так хотілось тоді взяти свого хлопчика за руку, підняти з домовини й повести назад – у те безтурботне дитинство, де він був би найсміливішим воїном, але з дерев'яним автоматом.

Так уже було... Десять років тому.

Вересень був, сонце безжально пекло. Зледеніла душа, мерзли руки. Дзвоник кликав до школи дітей, а мені – в небі круки: я втратила сина...

Андрійкові і його однокласникам тоді було лише 13. Нудила світом, а вони ходили слідом. Не хотіла (не могла) жити, а вони світили сонцем з кожного клаптика чорного неба.

Зустрівшись з очима десятків своїх дітей, сповнених віри й надії, й любові, я не змогла відвести погляду – ми разом подивилися вперед... Десятки сердець, сповнених чистих поривань, бажань і мрій обступили зранене, спустошене серце й не дали згаснути в ньому останній жаринці життя... Мабуть,

вони бачили в мені можливість утілення своїх найвищих дитячих мрій, я ж знайшла в них свого втраченого сина, себе, і, найголовніше, сенс, здавалось вже назавжди втраченого життя... Вони потягнулися до мене, як перші тендітні листочки тягнуться до тепла і сонця, по-дитячому щиро вірячи в мене. Я не змогла сказати цим дітям, що не можу, не хочу, що важко мені. Тамуючи біль й ховаючи якнайглибше невимовну тугу, змусила себе сміятися, вчити, надихати... І справді, десь у глибині душі я відчувала, що давно перестала бути для них просто вчителькою української мови й літератури, а вони стали для мене не тільки учнями.

І от ми знову зібралися разом. Дорослі хлопці й дівчата, чоловіки і жінки – бо хтось уже одружився, а хтось навіть став мамою чи татом. Спонтані, розгублені... А наш Андрійко лежав у домовині: красивий, мужній, як завжди, усміхнений – наш герой! "Що робити?!" – питали мої дорослі діти.

Відвужку погляди, бо не знаю, що казати, що робити, як утішити.

Що нам робити, щоб наші діти жили?!

Наталія ТХОРЖЕВСЬКА, вчителька Андрія Омелянюка Село Дубове Ковельського р-ну Волинської обл.

ОСТАННІЙ БІЙ КОМБРИГА КИФОРЕНКА

29 серпня під Лловайськом загинув полковник Борис Кифоренко, командир бригади зв'язку оперативного командування "Південь". Він був великий життєлюб, веселий, доброзичливий, компанійський чоловік, водночас вимогливий і справедливий командир. Хто б не звернувся до нього за допомогою, не повертався з невіршеним питанням... 4 вересня сотні українських воїнів-зв'язківців прощалися зі своїм командиром в Одеському гарнізонному будинку офіцерів.

Борис Кифоренко народився у Вінниці 11 квітня 1974 р., а виріс у мальовничому с. Демівці Чечельницького району Вінницької області. Служив в Одесі, навчався в Києві. В 2004 році, закінчивши факультет підготовки фахівців оперативно-тактичного рівня Національної академії оборони України, повернувся в Одесу.

– Ми прослужили разом лише два з половиною місяці, та за цей час я переконався, який він цілеспрямований, грамотний і справедливий командир, – говорить про комбрига його заступник по роботі з особовим складом підполковник Павло Хмарський. – Я був захоплений новим командиром...

Велика колона техніки та особового складу декількох різних військових частин і добровольчих батальйонів з Іловайська о шостій ранку пішла на прорив з котла. А за півтори години українські вояки потрапили у засідку. Бійня була страшною, загинули й зазнали поранень сотні людей. Хвилин 35 по колоні гатили з гармат 2А42 – озброєння бойових машин піхоти БМП-2, гранатометів та стрілецької зброї, зокрема крупнокаліберних кулеметів. В "уазик" комбрига влучив снаряд із гранатомета. Майор та капітан, які сиділи на задніх сидіннях, загинули одразу, а командира і воїя Павла Шапошникова вибуховою хвилею викинуло з машини. Водій дістав контузію та численні осколкові поранення кінцівок, а командирів перебило обидві руки й ноги.

Поранений водій підповз до командира. Хвилин 15 вони розмовляли, потім підїхала російська БМП-2. Десантники – з російськими шевронами на рукавах. Пораненим зв'язали руки скотчем та поїхали далі. Борис Борисович стікав кров'ю чотири години... Потім "легких" поранених росіяни забрали, а "важких" залишили помирати під спекотним серпневим сонцем.

Коли ворог завантажував на машини тих, хто ще міг пересуватися, наші хлопці почули постріли – це росіяни добили поранених. Борис Кифоренко не зміг на наказ росіян піднятися до їхньої машини – і його застрелили.

Комбриг міг перебувати в штабі, але він вибрав передову.

Борис Кифоренко залишив у смутку дружину Ірину та доньок – 13-літню Вероніку і півторарічну Марину.

Хочеться вірити, що друзі комбрига не залишать сім'ю, а його загибель не буде марною, і наша Україна вистоїть у цю годину лихоліття – вистоїть та зміцніє!

Олексій ТРИГУБ

ОСТАННІЙ ШЛЯХ ЛИЦАРЯ ІДЕЛЯ

Ідель був веселий і життєрадісний, широко зустрічав із земляками-черкашанами. А чотири дні по тому, 20 серпня Ілья впав із бронеобстріляного сепаратистами бронетранспортера. Його ще довезли до лікарні, навіть евакуювали до Київського госпіталю...

Я був на похороні. Червона Слобода провела козака в останню дорогу з почестями, достойними лицаря: тисячу людей після прощального мітингу в центрі села пішки йшли кілька кілометрів до цвинтаря. Весь цей шлях трону з Іллею несли на руках шестеро його побратимів з батальйону "Айдар".

Перші кількасот метрів церемонія йшла через живий коридор з молоді, яка тримала в руках синьожовті прапори. Оркестр прикордонників грав скорботні мелодії. Коли він змовкав, люди скандували: "Слава Україні – Героям Слава!", "Україна понад усе!" і "Герої не вмирають!" А ще – "Слава козаку Іллі!" і зовсім несподівано – "Путін – ху*ло!" Причому не весело, як це роблять футбольні "ульTRAS", – в устах "айдарівців" це звучало жорстко і багатообіцяюче...

Труну опустили на землю на найпочеснішому місці – біля цвинтарної каплички, бруцківку майданчика якої частково розбірали, щоб викопати останній окоп для полеглого в бою за Україну. Після салви з автоматів і кулемета до "айдарівців" підїшов 56-річний рідний дядько загиблого і попросився добровольцем у батальйон...

Слава героям!

Андрій КРАВЕЦЬ

"ДОПОМОГТИ ЛЕГКО!"

Один з найважчих поранених у зоні АТО, мобілізований 36-річний Роман Огурківський уже більше 3-х місяців у реанімації бореться за життя. 85% опіків тіла – з такими травмами в Опіковому центрі Києва диво-боєць вижив. Нині для героя шукають заклад і кошти, щоб пройти реабілітацію. Картка у ПриватБанку, р/р 26209603704756 МФО 305299 ОКПО 14360570 5168 7572 6724 5712, Ольга Дмитрівна Огурківська (дружина).

У квітні, під час виконання завдання (в рамках АТО) на Сході України, член ВО "Тризуб" ім. Степана Бандери, активіст "Правого сектора" Ігор Антонюк дістав уламкове поранення голови та нижньої щелепи. Бажаючи допомогти звертатися до штабу "Правого сектора" Тернопільської обл. (Тернопіль, бул. Тараса Шевченка, буд. 23, пом. 42. або за телефоном: 068-68-16-653. Картка ПриватБанку 4149 4377 0741 7802, Ярослав Антонюк.

19 вересня нашому Андрієві виповнилося б 24... А його немає на Землі майже місяць. Загинув 25 серпня під Іловайськом.

Прощались ми 30 серпня. Здавалось тоді, що сонце випило сльози всього світу й наситило ними кожен тріпотливий листок; що то вітер зібрав квіти печалі по осінніх полях, по всіх закутинах, де живе й плаче людина – зібрав і на крилах приніс, розкидав, розпоршив, торкав ними тужні струни арфи. І сів печаль, тугу, скорботу...

– Слава Україні!.. Героям слава! Україна!.. Понад усе! Слава нації!.. Смерть ворогам! Герої не вмирають! Герої не вмирають! Герої не вмирають!!! Герої не вмирають!!! – Тисячоголосою луною лунало в нічному небі Дубового.

Так зустрічали в рідному селі Андрійка Омелянюка, смаглявого красеня, за яким мліли всі дівчата.

Віктор Анатолійович Голий народився 28 вересня 1981 року. Ріс товариською і неконфліктною дитиною, захоплювався малюванням. Заочно навчався у Малий академії наук при Кіровоградському педагогічному університеті на відділенні "історичного краєзнавства". Виборов перше місце обласного конкурсу з історії рідного краю. Був співавтором книги "Реабілітовані історією (упорядник Василь Бондар)". Навчався на заочному відділенні історичного факультету Кіровоградського педагогічного університету, одночасно здобув професію столяра-будівельника. Не цурався ніякої роботи – працював будівельником, охоронником. Закінчивши Дніпропетровський інститут державного управління НАДУ при Президентові України, здобув кваліфікацію магістра державного управління. Працював у Дніпропетровській обласній державній адміністрації, викладав історію у Знам'янській школі №1, а згодом перейшов у міський краєзнавчий музей на посаду методиста з питань туризму. Активний учасник революційних Майданів, самооборони Майдану, козак Окремого чорнольського полку ім. козака Мамаєва Центрального козацького округу Українського козацтва, член ВО "Свобода", член "Просвіти" ім. Тараса Шевченка.

ПАМ'ЯТІ ВІКТОРА ГОЛОГО

За безпосередньої участі Віктора створено більше десяти туристичних маршрутів, проведено паспортизацію туристичних об'єктів міста, налагоджено співпрацю з туристичними фірмами міст Кіровограда та Олександрії, зареєстровано зелену садибу етнографічного спрямування "Вишивана хата". Віктор – ініціатор відкриття на базі музею міської громадської організації "Туристично-краєзнавчий клуб "Чорнолісся". За сумлінну працю його нагороджено грамотою відділу культури і туризму виконавчого комітету Знам'янської міської ради та дипломом переможця за участь у I Центрально-українському музейно-туристичному фестивалі на теренах Заповідника-музею Івана Тобілевича "Хутір Надія". Віктор досліджував історію рідного краю, написав такі роботи: "Археологія рідного краю", "Козацький період в історії краю", "Заселення краю", "Національно-визвольна боротьба початку XX століття" та інші. Коли Росія напала на Україну, попрощався з молодіо дружиною і півторарічним сином Мирославом і пішов добровольцем до 42-го Кіровоградського батальйону територіальної оборони. 28 серпня супроводжуючи військову колону з Краматорська до Дебальцевого, Віктор разом з товаришами потрапив у засідку. Ворожий снайпер пробив колесо їхнього автомобіля і смертельно вразив водія Миколу Сінченка. Розвернувши зенітну установку, бойовий розрахунок вступив у відкритий бій. Ведучи вогонь по супротивнику, хлопці встигли випустити по нападниках більше двохсот снарядів, завдавши їм чималих втрат. Ворожі міномети та кулемети відкрили шалений вогонь по їхньому розрахунку. Кілька мін вибухнули поряд, поранивши чотирьох бійців. Віктор загинув біля своєї зенітної установки. Ви-

кликавши вогонь на себе, він і його побратими дали можливість вирватися основній колоні з ворожої пастки. Врятувавши бойових побратимів, Віктор Голий загинув смертю героя. Вшанувати Віктора 5 вересня збиралася чи не вся Знам'янка. Труну з тілом загиблого від його побратимів весь час несли на руках. На шляху процесії лунали оплески і гасла "Герої не вмирають!", "Слава Україні!", "Слава Нації!", "Україна – понад усе!" й лягали килимом квіти. Поховали героя в с. Плоскому Знам'янського району, де похована його рідня. Прадід Віктора з матеріної сторони, Кузьма Великий, брав участь у боротьбі проти російських більшовиків у загонах отамана Григор'єва, а прадід з батькової лінії, Костянтин Прокопович Голий, у серпні 1920 р. 15-тирічним юнаком взяв участь у Знам'янському повстанні проти більшовиків. Після придушення повстання почалися масові репресії. Тільки із с. Плоского було відправлено до таборів більш як 50 чоловіків. Майже всі вони вже не повернулися. Костянтин Голого оминув переслідування через молодий вік та мовчанку односельців... Віктор пішов із життя за місяць до свого дня народження. Йому мало виповнитися 33... Він залишив нас, не зрадивши присяги, яку він давав Україні, вступаючи як до лав Українського козацтва та Збройних Сил України. Проживши коротке, але змістовне життя, залишив по собі світлу пам'ять у наших серцях. Хай українська земля, яку він захищав до загибуну, буде йому ласкою.

Юрій МАЙБОРОДА,
голова Знам'янської організації ВО "Свобода"

"УКРАЇНА, ЗА ЯКУ ВОЮВАЛИ НА МАЙДАНИ"

Георгій Тука – народний генерал волонтерської армії постачання. Я був вражений його енергетикою. Зайшов до них на базу. Там дивовижна атмосфера. Потрапив в іншу країну. В ту Україну, за яку воювали на Майдані. "Хлопці впадали в ступор, коли ми їм роздавали привезене. Ніхто не вірив що це безкоштовно!" – посміхався Георгій.

– Скільки коштує бронік?
– Нісільки.
– Ні, ну все ж таки, скільки?
– Нісільки. Одягай.
"Перші дні нам доводилося ловити й одягати вояків. Бо вони думали, що приїхав пересувний магазинчик. І ніхто не йшов за екіпіровкою", – розповідає Георгій.

Це було перезавантаження смислів. Бійці з радістю дізнавалися, що країна про них пам'ятає. Держава – ні, а нація – так. У штабі постачання – щирість, самопожертва, високі менеджерські здібності. І ненависть до державних бюрократів.

Волонтери – красиві, освічені та успішні люди. Професіонали, які працюють у неймовірному темпі. Одна сім'я продала авто, аби купити обладнання для вояків. А Роман Синицин здійснив уже сотні поїздок на Схід.

Не знаю, як ви, але я не бачив екіпірованих державою військових. Від спецназу до артилеристів – все народні волонтери привозили.

Міністерство оборони не допомагає волонтерам, але те, що привозять волонтери, записують як результати своєї роботи.

Для тих, хто хоче допомогти: карта Приватбанку, 5168742010092421, Георгій Тука.

Євген КАРАСЬ

90 РОКІВ ТАТАРБУНАРСЬКОМУ ПОВСТАННЮ

16 вересня в Татарбунарах, що на Одещині, урочисто вшановано українських повстанців, борців проти румунського гніту. У вересні 1924 р. близько шести тисяч селян піднялися на боротьбу. Вони не хотіли жити в Румунії, вони хотіли об'єднатися з Україною. Трагедія полягала в тому, що інші українські землі вже захопили росіяни та поляки... Регулярні румунські війська придушили повстання у крові: сотні загиблих і арештованих, догрозивали судовий процес сколихнув весь світ. На захист заарештованих татарбунарців виступили Анрі Барбюс, Ептон Синклер, Теодор Драйзер, Альберт Ейнштейн, Бернард Шоу, Луї Арагон, Томас Манн та багато інших письменників і науковців.

Багато років комуністи намагалися представити Татарбунарське повстання як комуністичне, брехали, що українці Бессарабії хотіли жити в СРСР. І ось нарешті акценти розставлено: 2014 року повстанців вшановано як борців за волю України, а не як комунарів. Голова районної організації Всеукраїн-

ського об'єднання "Свобода", що взяла участь у вшануваннях героїв, Володимир Гажийський розповів: "Українські селяни не скорились окупантам, виявили національну гідність і героїзм. Нині, коли на нашу землю прийшли московські окупанти, гасло "Слава Україні!" виголосують вже правнуки та внуки тих повстанців. Боротьба за українську державу триває".

І все ж прикро, що досі на Татарбунарському меморіалі не змінені меморіальні плити, на яких зафіксовано московську брехню: українських селян Бессарабії названо комунарами. Всі написи – імперською мовою.

Історичний клуб "Холодний Яр" звертається до Одеської обласної організації і Татарбунарської районної організації ВО "Свобода" з пропозицією все зробити, щоб меморіальні плити біля пам'ятника повстанцям у Татарбунарах, було замінено, адже на них зафіксовано московсько-імперську брехню.

Слава героям Татарбунарського повстання!

Роман КОВАЛЬ

УКРАЇНСЬКІ МОГИЛИ В БРНО ВПОРЯДКОВАНО

6 липня на залик Петра Сухана на кладовищі м. Брно місцеві українці взяли участь у вшануванні українських могил та пам'ятний знак, встановлений 1923 року українським воякам австрійської і російської армії часів Першої світової війни і славним воїнам УГА.

Спільна молитва, виконання державного гімну України та кількагодинна праця зблизила учасників. Були серед них студенти, діти, робітники, митці й підприємці.

Організатори заходу дякують Петрові та Людмилі Суханам, Ро-

манові Штурму, Денисові Нестерку, Павлові Николаєву, Юрєві Міндюку, Яну Пржецехтелу, Ірині Ноцик, Олегіві Колеснику та іншим добродіякам і добродійкам. Особлива подяка малечі – Христині та Вікторії Суханам, які своєю несподіючістю викликали радісні усмішки.

Окрема подяка – робітникам Модрицької друкарні – Іванові Моничу, Владові Войському та Ігореві Бартку, які допомогли інструментами та необхідними засобами.

Слава Україні!
Слава Героям!

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Борис Монкевич "Похід Болбочана на Крим" – 44 грн.
"Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-тє видання) – 60 грн.

"Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гогулі – 40 грн.
"Таємниця отамана Зеленого" – 45 грн.
Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 45 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 55 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 70 грн.
"Іван Ремболович" Романа Ковалю – 90 грн.
"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 25 грн.
"Кармелюки" Романа Ковалю – 35 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 150 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 100 грн.
Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 40 грн.

ЛЕОНІДОВІ МАТЕЙЧУКУ – 70 РОКІВ!

28 серпня виповнилося 70 років Леонідові Матейчуку – пасічнику, благодійнику, активному борцю за волю України, щирій, добрій і чуйній людині, а ще передплатникові нашої газети. І жертводавцю на неї. А ще пан Леонід передавав

нашим воякам кошти та мед. Дорогий пане Леоніде, довгий літ Вам у відвойованій Україні, на нашій і своїй землі!

Історичний клуб "Холодний Яр"

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВУ СЕРГІЄВІ ТЕЛЯТНИКУ, ЛЕОНІДОВІ МАТЕЙЧУКУ, ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатний індекс: 30504

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль
Верстка Євген Коваль
Коректор Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення **Микола Владзімірський**

Технічний директор **Віктор Билина**

Адреса для листування та поштових переказів
03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 10000 примірників. Видруковано 29.09.2014 р.

Засновник Роман Миколайович Коваль

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 60 грн.
"Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-тє видання) – 79 грн.
"Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гогулі – 55 грн.
Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 62 грн.
Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 65 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 64 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 72 грн.
Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 50 грн.
"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 37 грн.
"Іван Ремболович" (2-ге видання) Романа Ковалю – 112 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 170 грн.
"Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 90 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.